

Fra Folkeskolen og Middelskolen til sammen koger 45 Piger (i 14—15 Aars Alderen) 7 Maaneder af Aaret 5 Gange ugenlig, Folkeskolens 3 Gange, Middelskolens 2 pr. Uge. Hvert Barn faar omkring 38 Lektioner. Dette anses for meget, 30 Lektioner anses ellers for nogenlunde tilstrækkeligt.

„Kogebog for Folkeskolen og Hjemmet“ gennemgaas omhyggeligt; de fleste Retter koges, Resten læres som Lektie. Vask og Rengøring lægges der megen Vind paa.

12 Elever undervises ad Gangen; de deles i 3 Partier. Hvert Parti laver 2 Retter, undertiden forskellige Retter, men som oftest har alle tre Partier det samme Arbejde at udføre. Hver Lektion bør ikke vare mere end 2 Timer; men den er vanskelig at begrænse, saa man bør næsten beregne indtil 3 Timer. Maden sælges efter at Børnene har smagt lidt. De regner nøjagtigt ud, hvad hver Ret koster. Undertiden købes den af Børnene, ofte er den borttinget paa Forhaand af andre. Børnene har maattet udarbejde en Del Budgetter. Eks.: „Naar en Mand tjener 50 Kr. pr. Maaned, hvorledes maa disse fordeles for at strække til?“ „Hvorledes anvendes 50 Kr. til et Konfirmationsudstyr?“ o. s. v. — en særdeles nyttig Tankegang at komme ind i for de unge Piger. Disse Budgetter gennemgaas da meget grundigt og vækker ofte livlig Debat. Børnene har ikke Lov til at konferere med hverandre, men vel med Voksne.

At finde en velskikket Lærerinde er imidlertid Hovedsagen, hun maa være en dannet, *intelligent* Dame. Her hos os har man for det meste fundet sig bedst tjent med, at Skolen sendte en af sine egne Lærere ind paa Statens Kursus for „Uddannelse af Lærere til Skolekøkkener“. Et nyt Kursus kommer nu i Gang Januar 94 i Kristiania; det varer 3 Maaneder.

Uddrag af Aarets Opgør:

Lærerindens Løn	480 Kr.
Pedelkonen for Opildning af det ene Komfur etc.	14 —
Vask	5 —
Madvarer, hvoraf 12 Kr. til en Kaffefest	36 —
Fornyelse af Inventar	16 —
Ved og Vedhugning	12 —

505 Kr.

Lidt Kul har vi taget af Skolens Beholdning. Sparebanken giver aarlig 200 Kr., Bolaget 400 Kr. Vi har saaledes i Aar lagt 95 Kr. til Side.

I Sandefjords Skolekøkken koger ogsaa 6 Gange ugenlig 72 Piger fra det omliggende Landsogn. Her spiser Børnene Maden, da mange har indtil en Mil at gaa for at naa Skolen. Det paaføres Børnenes Vidnesbyrd, om de har deltaget i Køkkenundervisningen og hvor mange Gange.

Hvorfor?

spørger M. i forrige Numer af Kvindebladet „Hvad vi vil“, har ikke Bestyrelsen for *Kvindevalgretsforeningen* indkaldt Medlem-

merne for at spørge, om de ønskede en Repræsentant til Chicagokongressen?

Jeg kan ikke svare paa Bestyrelsen for Kvindevalgretsforeningens Vegne, det maa den selv gøre, men som Medlem af den finder ogsaa jeg, at der burde være indkaldt til et Møde for at høre Medlemmernes Mening om den Sag. *Kvindelig Fremskridtsforening* har allerede i Vinter sikret sig en Repræsentant til Kvindesagkongressen. Men naar M. forarges over, at en Del danske Damer sender en telegrafisk Hilsen til Mrs. P., saa kan jeg ikke dele denne Forargelse, thi jeg har forstaaet denne Hilsen og vistnok mange med mig som aldeles privat, og det har dog vel enhver Kreds af Mænd og Kvinder Lov til; og kan end M.'s Bebrejdelse gælde dem, at de aldrig har været set, hvor der stredes om Kvindens Valgret, saa er deres Navne dog kendt som de, der har gjort et andet værdifuldt Arbejde i Samfundet, der kan regnes som et Indlæg i Kvindesagen. Kvinder, som er Forfattere, Læger, Lærere og Kunstnere og fylder deres Plads som saadanne, gør deres Land Ære, og deres Hilsen vil derfor ogsaa blive en Ære for den, der modtager den. Var derimod den afsendte Hilsen en Repræsentation paa Kvindevalgretsforeningens Vegne, saa burde Foreningen jo selv have valgt disse Navne; men saaledes har jeg ikke forstaaet det.

Det vilde vistnok glæde andre med mig, om Formanden for den „telegrafiske Hilsen“ selv vilde svare M. og deres ærbødige Medlem af *Kvindelig Fremskridtsforening* og *Kvindevalgretsforeningen*.

Tivoli.

Med Blomsterduft og grønne Træer, Musik og mange Mennesker, nød Københavnerne deres Friluftsfornøjelse Pinsedag i Tivoli. Skønt 50 Aar har Tivoli nu været Københavnernes billige Landsted og det Sted, hvor man med Lethed kan komme hen, hvile og forfriske sig selv og byde sine Venner en fornøjelig Aften. Det falder maaské mange Provinsbeboere underligt, naar Københavnerne taler om at forfriske sig i et Myr af Mennesker, som anden Pinsedag, da Tivoli var besøgt af ca. 20,000 Mennesker.

Men saadan er nu en Gang Københavnerne. De elsker vel Landet en lille Stund og Havet med de skummende Bølger, men de elsker Mennesker overalt i Verden og helst mange Mennesker, ellers føler de sig ikke hjemme. Og hjemme er Københavnerne, naar de er i Tivoli. Der møder man sine Bekendte, der spiser man sin Mad, der kan man høre god Musik, om man vil, se mere eller mindre spændende Kunstster, naar man vil, kort sagt, man kan gøre sig det hyggeligt og behøver ikke at gaa langt — blot uden for sin Dør, og man er i Tivoli.

Tivoli er i Aar som i Fjor kun undergaaet meget smaa Forandringer. Der kunde maaské uden Skade være lidt flere og maaské være anvendt lidt mere paa Forskønnelse. Tivoli er jo rigt, men maaské der skal være saa mange Overraskelser paa Jubilæumsdagen, saa vi maa vente.

Et Fremskridt har dog endelig Direktionen vedtaget, og det gælder Kvinderne.

I 49 Aar har Tivoli stadigt forlangt, at

Damerne skulde have Attest fra en navngiven Herre, dersom de vilde være Abonnent. Disse ubestemmelige Væsener, Kvinderne, kunde ikke paa egen Haand løse Adgangskort. Til Gengæld betalte de 2 Kr. mindre. Barnebillet syntes man dog var lidt for galt, men umyndige Væsener betragtedes de dog for. Kvinderne — ja de tog det taalmodigt som alt andet, og ingen besøgte Tivoli mere trofast end de og forpagtede Pladserne i Koncertsalen længe før Tiden.

Kvindebladet „Hvad vi vil“ omtalte i Fjor det latterlige i denne Ordning, om vi tør smigre os med, at det er os, der har bevæget Direktionen til at løbe denne store Risiko med at lade Damerne løse Abonnementskort paa eget Navn, det véd vi ikke; men faktisk er det, at det er blevet forandret, og Tivoli har vundet adskillige tusinde Kroner herpaa, thi nu betaler altsaa Damerne samme Pris som Mændene. — Ja, det lønner sig virkelig at vise Kvinderne Retfærdighed.

Hvorfor hun faldt.

Af Potonié Pierre.

Med langsomme Skridt stiger hun ned af Raadhusets Trapper; det laa straalende nyt i Vincennes.

Med skælvende Haand har hun lukket den tunge forgyldte Port, og to store Tæpper, som hun forgæves søger at holde tilbage, løber ned ad hendes magre, ungdommelige Ansigt.

Hvor hun er bleg! Hvor gaar hun hen, og hvad kan hun have haft at gøre paa Raadhuset?

Da hun kommer til Levantgaden, gaar hun ind i en lille Gaard. Hun vakler langsomt afsted, som om hendes Ben ikke kunde bære hende, indtil hun kommer ind i et Værelse i Stueetagen.

— Aa Madam, udbryder hun fortvivlet, Byfogden har afslaaet mig al Hjælp.

— Ja saa! svarer en stor Kone tørt, hvad skal der saa blive af Dem?

Den unge Pige lod sig falde ned paa en Stol, tilintetgjort af Svækkelse og Sorg.

Jeg vil henvende mig til et andet Hospital, jeg er alt for syg og alt for svag endnu, det er umuligt for mig at arbejde; siden de har afslaaet at beholde mig i Vésinet, har jeg ingen anden Udvej.

Hendes Kinder blev purpurøde, og hun vedblev som i Feber: De siger i Vésinet, at Distriktet maa have et Rekonvalescent-hjem, siden man ikke vil bidrage til Grundkapitalen, og at de for Fremtiden kun vil modtage dem fra Paris. De onde Mennesker, som ikke vil se, hvorledes man lider, og denne Byfoged, dette afskyelige Menneske, som haardt stødte mig bort uden at lægge Mærke til, at jeg var nær ved at segne. . . O min Gud! min Gud!

Den magre Kone blev utaalmodig: Det er sørgeligt nok for Dem, det tilstaar jeg, men hvad kommer det egentlig mig ved?

Den ulykkelige stod med ét oprejst: Giv mig min Nøgle, Madam, jeg vil gaa op paa mit Værelse.

— Deres Nøgle, hvad mener De? De vil jo vende tilbage til Hospitalet, siger De. Jeg — jeg er jo ikke hjemme her, jeg er Portnerske; De skylder for tre Maaneder, jeg har Befaling til ikke at give Dem Nøglen.